

skat paa Landet vilde være overmaade hensigtsmæssig, og af denne Mening er jeg endnu. Der er en stor Luxus i Hundeholdet, og det til ingen Nytte; medens der naturligvis nogle Steder maa holdes Hunde til en bestemt Brug, holdes der ogsaa en meget stor Mængde Hunde, som ikke gjøre Andet end fortere det, der kunde komme til en bedre Brug andetsteds. Jeg troer, at der kunde være Anledning til at indføre en Hundeskatt ogsaa paa Landet, og naar man iblandt de Ulemper, som en saadan vilde medføre, tidligere har dvælet ved, at Opkrævningsmaaden vilde have sine store Banskkeligheder, vil jeg blot henstille til Overveielse en Tanke, som er bleven gennemført andre Steder i Udlandet, idet nemlig Hundeskatten er bortforpagtet. At bortforpagte en Skat er forøvrigt, naar der tales om virkelige Indtægter for Statskassen, anerkjendt for at være et urigtigt Princip, da der gaaer for Meget tilspilde derved; men her, hvor der kun er Tale om en Politiforholdsregel, og hvor Indtægten har mindre Betydning, troer jeg, det vilde være paa sit rette Sted at bortforpagte Skatten, for paa den Maade uden Udgift eller videre Bryderi at skaffe sig en god Controleur med Hundetegnens rigtige Anskaffelse og Hundeskattens rigtige Erlæggelse. Hvis dette skulde vinde Tilslutning, vil jeg paa Lovens senere Stadier tilraade, at vi vende tilbage til at give Bestemmelser om Hundeskatt paa Landet.

Justitsministeren: Det har glædet mig idag at høre den Stemning, der synes at være hos alle dem, der have taget Ordet her i Thinget, for det Hovedviemed, der søges naaet ved denne lille Lov. Jeg skal slutte mig hertil og anbefale Thinget at gjøre saa saa Undringer i Lovforslaget som muligt, for maaskee derved at faae denne Sag dog i alle Tilfælde for Kjøbstadernes og Flekkernes Bedkommende bragt tilende i denne Session, og navnlig maa jeg meget fraraade Sværsettelsen af den Antydning, som nu fremkom fra den ærede sidste Taler, skjøndt jeg forøvrigt fuldstændig sympathiserer med Tanken deri. Ogsaa jeg troer, at der kunde være overmaade stor Anledning til at indføre en Hundeskatt paa Landet, men jeg er, som det

høie Thing vil see af Motiverne til Lovforslaget, vejen tilbage derfor ved at see de Banskkeligheder, som vi forrige Gang havde med at komme til Enighed om Maaden, hvorpaa en saadan Hundeskatt der skulde indføres. Jeg anseer det i saa Henseende for at være nødvendigt at vente nogen Tid, indtil Trangen til forebyggende Bestemmelser imod det overdrevne Hundehold bliver stærkere og fremvinger den Enighed, der ellers ikke let kommer tilstede i Sager, som angaae nye Skattepaalæg. Skulde imidlertid den ærede Taler fastholde sin Tanke i saa Henseende, skal han ganske vist ikke savne min Understøttelse; kun vil jeg bede ham om at gjøre Forsøget igjennem et særskilt Lovforslag, hvilket da skal møde al Belvillie fra min Side. Mit Duffe og Haab om at faae Loven ført igjennem gjør, at jeg ikke kan sympathisere med de ærede Talere, der have gjort Indvendinger imod enkelte af Lovforslagets Bestemmelser, saaledes som de nu foreligge. Dette gjælder saaledes om de enkelte Bestemmelser, der ere komne ind i Landsthinget, i hvilke jeg ganske vist i og for sig ikke er enig, og som efter min Formening ogsaa røbe, hvad jeg vil kalde deres Svaghed, ved den Omstændighed, at de egentlig ikke ere Lovforskrifter, men Bestemmelser, som ville lægge en større eller mindre Bevillingsmyndighed i Justitsministerens Haand, Noget, man ellers ikke er tilbøielig til at gjøre i vore nyere Love. Det Par Ord, jeg skal sige om disse Bestemmelser nu, skal kun gaae ud paa at paavise det meer eller mindre Betænkkelige ved at lade dem blive staaende. For mig er det mindre betænkligt, at jeg har faaet denne Bemyndigelse; thi det maa staae til Justitsministeren at bruge den efter sit Skjøn om, hvad der er det Rette. Er Justitsministeren ikke stemt for en Udvidelse af Districtet, følger deraf, at han maa benytte denne Bemyndigelse med saa meget større Varsomhed. Jeg har navnlig ikke kunnet see nogen Nødvendighed for Bestemmelsen om, at Hundeskatten skulde kunne paalægges tæt bebyggede Landdistricter, der stode op til en Kjøbstad. Det er forekommet mig at være naturligt, at hvor Forholdene i et Landdistrict